

Sygn. akt IV CSK 405/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa A. W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Centrum Szkolenia Straży
Granicznej w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 lutego 2017 r. naruszenie art. 445 § 1 w zw. z art. 5 k.c. oraz naruszenie art. 444 § 2 k.c. w zw. z art. 2 pkt 4, art. 4 ust 3 oraz zał. nr 3 i zał. nr 7 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o ustanowieniu „Programu modernizacji Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu w latach 2017 - 2020” (Dz.U. z 2016 r., poz. 2140).

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej powód uzasadnił występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych:

- czy odliczenie w zasądzonej kwocie zadośćuczynienia przez sąd powszechny wypłat odszkodowania na podstawie nieobowiązkowych umów ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków przez firmy ubezpieczeniowe, z tytułu utraty wzroku, na podstawie art. 445 § 1 k.c. jest zgodne z zasadami współżycia społecznego oraz funkcjami systemowymi zadośćuczynienia tj. funkcji kompensacyjną, represyjną i prewencyjno-wychowawczą?

- czy wypłata odszkodowań z tytułu nieobowiązkowych umów ubezpieczenia, w przypadku utraty wzroku, w wysokości równej lub przekraczającej żadaną kwotę zadośćuczynienia od Skarbu Państwa winnego powstałej szkodzi wyklucza

odpowiedzialność deliktową wyrażoną zadośćuczynieniem, w świetle zasad współżycia społecznego?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05).

Przestawione przez powoda zagadnienia nie mają wskazanych wyżej cech. Dotyczą ustalania wysokości zadośćuczynienia pieniężnego za doznana krzywdę i kontroli w postępowaniu kasacyjnym wysokości zadośćuczynienia zasądzonego przez sąd drugiej instancji, kwestie te zaś już były wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, niewymierny w pełni charakter krzywdy sprawia, że sąd przy ustalaniu rozmiaru krzywdy i tym samym sumy zadośćuczynienia ma pewną swobodę. Decyzja sądu w tym względzie powinna opierać się na całokształcie okoliczności sprawy i odpowiadać funkcji kompensacyjnej zadośćuczynienia.

Ocenny charakter kryteriów wyznaczających wysokość zadośćuczynienia pieniężnego przyznawanego na podstawie art. 445 § 1 k.c., dał podstawę do sformułowania w orzecznictwie dyrektywy, że podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 445 § 1 k.c. przez sąd drugiej instancji wskutek zawyżenia lub zaniżenia wysokości zasądzonego zadośćuczynienia pieniężnego może być uwzględniony tylko w razie wykazania oczywistego naruszenia właściwych kryteriów przez sąd drugiej instancji (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2017 r., II CSK 842/16 i cytowane w nim orzecznictwo).

W sprawie brak podstaw do zakwestionowania oceny Sądu Apelacyjnego w kwestii wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego stanowił art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aw

jw